

ε μ ε ί ς ε δ ώ

στον αδερφό μου Στέλιο Βασιλειάδη

Αφήνει τα όνειρά του στον πρώτο καφέ πνιγμένα.
Ποιοι κατεβαίνουνε στο δρόμο να ξεπεράσουν το αδιέξοδο;
Βάζει το ατσαλάκωτο κουστούμι του και σβήνει
χάνει την ύπαρξή του εγκλωβισμένος. Χάθηκε!
Ξέρουμε τον ήχο της σιωπής που φέρνει καταιγίδα!
Ποιοι ξεφεύγουν απ' τον μικρόκοσμό τους;
Στραγγαλισμός κι ελαφρότητα!
Κάθε μέρα μια απ' τα ίδια αποκεφαλισμένα!
Ήμουνα κι εγώ εκεί, λένε όλοι τώρα και γράφουνε και μιλάνε πολύ
και μας λένε κι ιστορίες!
Τρείς κι ο κούκος πάντα εδώ!
Ξέρουμε τον ήχο της ασημαντότητας, της εγωπάθειας, της αδιαφορίας
αλλά και τον ήχο της έκρηξης ξέρουμε!

Στο δρόμο φοιτητές, ανένταχτοι πολίτες
και άλλοι
τρελοί και μαγεμένοι
αγανακτισμένες μένες μέναν καλό λόγο για τα παιδιά τους
κάποιοι με συνείδηση
κάποιοι
στους Υπομηχανικούς, στα σκαλάκια του Πανεπιστήμιου, στη Νομική.

Εμείς εδώ
όλοι οι γνωστοί κι οι άγνωστοι εδώ άπνοια και φριχτές ματιές
με το δέρμα κέλυφος άλλου κόσμου που μας συνοδεύει!
Όλοι μαζί ζώντας μέσα στα μάτια
με την ψυχή στο στόμα
λέξεις κοτρόνια κατρακυλάνε αιμόφυρτα
επιτέλους κουβέντες προς τα έξω!
Άλλοι νόμιμοι κι άλλοι παράνομοι με πολλές σκέψεις από αλλού
και ποιος δεν είχε ιδέες και ποια δεν έπαιρνε πρωτοβουλίες
όλοι μαζί.

Εμείς όλοι εδώ
πολίτες, περαστικοί αλλά και μαθητές κι εργαζόμενες
και φίλοι από τα παλιά
φίλοι
που γλύτωσαν απ' τα βασανιστήρια ο κατάλογος γεμάτος
δεν ήταν όλοι εδώ
αλλά όσοι μπόρεσαν
κάνανε την καρδιά αυτού του τόπου να ραγίσει
από δύναμη ψυχής
αντοχή
εδώ πίσω από τα κάγκελα
στη Πατησίων σε μια Αθήνα έρημη και τρομαγμένη
μπροστά σε όλους έξω από τα δόντια
με τη ψυχή στις λέξεις και τα καινούρια συνθήματα
για το σύστημα και την εξουσία του.

Αν
ήταν όλοι εδώ μέσα
κι έξω από τα κάγκελα
στο Πολυτεχνείο!

Αν, βέβαια!

ΚΡΑΚ, Αθήνα, 1975
από το ανέκδοτο βιβλίο μου Ποιήματα-Προκηρύξεις